

Keväthurmiota.

Ah – taas tunnen sen,
saapuvan keväimen,
mi roudan alta esiin nosti päänsä.
Ja kaiun laulujen
mä kuulen lintujen,
mit keväimessä taasen tanssii häänsä.

Ja ihminenkin vaan,
hän laulaa riemuissaan,
vei kevät murheet, huolet hältä.
Taas toiveet palaa,
ja haaveet halaa
niin paljon saada sulokevähältä.

Ei ihanampaa lie
kuin minne kevät vie,
se ois' kuin haavetta, kuin sulounta.
Siit' herätä ei vois'
se pettymyksen tois'
— milt' näyttäisikään kuollut luomakunta!

N – T : n e n .

sekä omaa että vierasta väkeä. Kumpa vainajat saivat rauhan sieluillensa, huokasi vanhus.

Vaari lopetti kertomuksensa tehden ristinmerkin. Pekkaa oikein puistatti kuulemansa tarina. Hän oli kuulevinaan ulkoa liikettä. Joku kopisteli jalkojaan ja vihelteli. Poika hypähti seisaalleen ja osoitti ovelle päin. Nyt sieltä joku tulee. Varmaankin ne samat vainajat, joiden luita on täältä löydetty. Vaari rauhoitti poikaa sanoen: »Huomaan, että sinua peloittaa. Älä pelkää mitään, vaan siunaa itsesi ja käy levolle. Tuuli se vain nurkissa viheltelee. Pirtin takana puun oksalla on vanha verkko kiikkumassa ja sen kivekset kalisevat puun runkoa vasten. Minä en ole pelännyt, en eläviä enkä kuolleita koskaan. Sellaisia ihmisiä on kyllä vielä olemassa, jotka uskovat kummitusten olemassa oloon, mutta paljon vähemmän kuin ennen vanhaan. Taikuus ja epäusko on häviämässä kansamme keskuudesta. —»

Honkapirtin suloinen lämpö hyväili suojatteen tuudittaen heidät syvään ja vapauttavaan uneen. Toverukset, vanhus ja poikanen, nukkuivat tuulen soittaessa heille toivehikkaita, uuden kevään lupaavia säveliään.

Virpi.

Tri Vilho Siukonen kuollut.

Tri V. Siukonen.

Viime kuun 16 päivän vastaisena yönä kuoli Helsingissä lyhyen sairauden murtamana Rauman seminaarin johtaja, fil. tri Vilho Siukonen 55 vuoden ikäisenä.

Tri Siukonen on hyvin tunnettuna ja tunnustettuna musiikkimiehenä, opettajana, johtajana ja säveltäjänä jättänyt syvälliset jäljet myöskin karjalaisen heimon keskuuteen toimiessaan lähes 20 vuoden ajan Sortavalan seminaarin musiikin lehtorina.

Entinen asemapäällikkö Benjamin Ajo kuoli Helsingissä viime kuun 19 p:nä. Hän oli syntynyt Ylitorniolla v. 1868, tuli ylioppilaaksi Oulun yksityislyseosta v. 1887 ja ryhtyi seuraavana vuonna valtion rautateiden palvelukseen. Toimien eri paikoissa nimitettiin hänet v. 1927 Hämeenlinnan asemapäälliköksi, josta toimesta hän siirtyi eläkkeelle asettuen asumaan Helsinkiin. Vainaja toimi moninaisissa luottamustehtävissä ja julkaisi suomalaisuutta, raittiutta ja heimokysymyksiä käsitteleviä artikkeleita eri lehdissä.

Karjalan kysymys oli vainajalla läheinen. Niinpä hän toimi seuramme vuosi- ja sittemmin ainaisjäsenenä yli 20 vuotta. Hän osallistui aikanaan toimineen Urjalan Karjala-Inkeri seuran perustamiseen ja toimintaan. Mainittu seura avusti yksityisten pakolaisten opintoja, jakeli kirjallisuutta itäkarjalaispakolaisille, toimeenpani iltamia ja ylläpiti yhteyttä paikkakunnalla asuvien pakolaisten kesken. Vainaja on myös osallistunut eri aikoina Itä-Karjalan hädänalaisten hyväksi toimeenpantuihin taloudellisiin avustuksiin.

B. Ajo.